

SÁRKÁNYÖLŐ SEBESTYÉN

Egyszer volt, hol nem volt, volt a világon egy szegény ember, volt neki három fia. Olyan szegények voltak, hogy még betevő falatra sem jutott nekik. Elhatározták, hogy fölkerelkednek, és elpanaszolják a királynak az ő nagy szegénységüket.

Ahogy mennek, mendegélnek, látják, hogy a hegyen birkákat legeltet egy öreg pásztor. A pásztor maga volt a király, de hát ezt a legények honnét tudták volna? Azt mondja az öregebbik:

– Hej, ha én itt gazda lehetnék, minden szegénynek adnék egy birkát.

Azt mondja erre az öreg pásztor:

– Mostantól fogva te vagy itt a birkásgazda!

A másik két fiú továbbment, velük tartott az öreg is. Egyszer elértek egy galagonyás sűrűhöz. Azt mondja a második fiú:

– Ha ezen a helyen a galagonya helyett szőlő teremne, és én lennék a gazdája, minden szegénynek adnék egy fürt szőlőt.

– Jó, legyen a tied – mondta az öreg pásztor.

A galagonyás sűrű mindjárt szőlővé változott, a fiú meg ott maradt szőlősgazdának.

A harmadik fiú az öreg pásztorral továbbment, s nemsokára elértek a Dunához. Azt mondja a legkisebbik fiú:

– Ha én itt révész lehetnék, ingyen vinnék át mindenkit.

Az öreg pásztor beleegyezett, és most már egyedül ment tovább. Ahogy megy, egyszer csak visszakanyarodott az első fiúhoz. Ott sétafikált a birkásgazda, fütyörészett is, jókedve volt.

– De sok szép birkád van, fiam – mondta az öreg –, adhatnál nekem egyet.

A birkásgazda rámondja:

– Ha én mindenkinek adnék egy birkát, a végén egy se maradna nekem!

Az öreg egyet intett, hát abban a pillanatban kősziklává változott a hegy. Aztán ment az öreg pásztor a második fiúhoz.

– Szép ez a szőlő, jó termés lesz rajta – kezdte. – Adhatnál belőle egy-két fürtöt nekem is.

– Egy bilinget se! Még mit nem!

De még széjjel se nézhetett, a szőlőből máris sűrű galagonyás lett.

Késő este volt már, amikor az öreg pásztor elért a révészhez. Átkiáltott a másik partra:

– Gyerünk át a ladikkal!

A révész felesége éppen kisbabát várt; egy kicsit ácsorognia kellett az öregnek, de aztán jött a révész a ladikkal. Egy fillér nem sok, annyit se fogadott el az öregtől. Közben a kisbaba megszületett, az öreg pásztor hívták meg keresztkomának.

Mikor a gyerek hétéves lett, máris húsz-egynéhány esztendő legénynek látszott. Azt mondja néki az öreg:

– No, Sebestyén – mert Sebestyénnek hívták a legényt –, mit adsz, ha mesterségre tanítlak?

– Egy jobblábas papucsot.

– Azzal mit kezdjek?

– Mellé adom a ballábast is -- mondta Sebestyén.

– Kevés – válaszolt az öreg.

– Hát... adok egy krajcárt.

– Kevés. Azazhogy nem sok.

– Nekem sincs több.

Az öreg látta, hogy a legény szívesen odaadja, amiye van, megajándékozta egy karddal.

– Ha ennek a kardnak azt mondom: „Nosza, kardom, rajta hát! Csapd el a nyakát!” – elvágja a nyakát annak, akinek csak akarod.

A legény megköszönte a kardot.

– Most pedig – folytatta az öreg – eredj el a szomszéd királyhoz, mert ott annyi juhász köll, ahány nap van egy esztendőben. Hanem sok bért ne kérj, legföljebb tizenkét pengőforintot, nyerget meg paripát. A nyáját furulyaszó mellett tereld a rozmaringerdőbe, és ne félj semmitől.

Sebestyén odaállt a szomszéd király elébe.

– Felség, volna-e szüksége juhászra?

– Hogyne volna – felelte a király. És mindjárt föl is fogadta.

Az első reggelen azt mondta a király:

– Hajtsd ki a nyáját, és furulyázz. De a hídon túl ne hajts, mert vége lesz az életednek!

Sebestyén kihajtott, furulyázott. A király leste az ablakból.

A legény már jól bent járt a rozmaringerdőben. Leterítette szűrét, furulyázott. A közelben folyt egy patak. Ahogy ott furulyáz, egyszer csak hallja, hogy zuhog a víz. De nemcsak zuhogott, hanem ki-mászott belőle a hétfejű sárkány. Odaszólt a legénynek:

– Hát téged mi szél hozott ide? Úgy akarsz járni, mint a többi juhász?

Sebestyén most emlékezett rá, mért mondta az öreg, hogy itt anynyi juhász kell, ahány nap van egy esztendőben. De egy csöppet se ijedt meg. Megmarkolta a kardját, és nyugodtan kérdezte:

– Mért? Azok hogy jártak?

– Majd mindjárt megmutatom – bődült el a sárkány, és nekiron-tott a juhásznak.

Sebestyén megforgatta feje fölött a kardot, s ezt rikkantotta:

– Nosza, kardom, rajta hát! Csapd el a nyakát!

Egymás után lehullott a sárkány hét feje.

Másnap, ahogy früstökölt, kijött a patakból a kilencfejű sárkány, de az se járt jobban.

A király nem tudta elgondolni, hogy lehet ez. Idáig mindennap elveszett egy juhász, ez meg másodjára is hazajön.

Na, mindegy, gondolta a király, majd elválík. Más dolga is volt. Volt ám, mert éppen egy nagy májusfát állíttatott a palota kapujá-ba. Ki is hirdette szerte az országban, hogy aki a fa tetejéről leho-za az üveg bort meg a pántlikát, ahhoz adja a lányát feleségül. Rá-adásul a fele országát hozománynak.

Sebestyén még éjszaka föl-mászott a fára, a bort megitta, az üve- get lehajította, a pántlikát föltűzte a kalapjára. Az egyik udvari fity-firitty ezt látta, elmondta tüstént a királynak. Hívatták is a juhászt azonnal. Sebestyén pontosan úgy mondta el, ahogy történt. De azért csak ki kellett hajtani a juhokat harmadnap is.

Éppen vizet akart merni a kalapjával, mikor nekiron-tott a tizenkét fejű sárkány.

– Égi madárnak se szabad erre járni, hát te mit keresel itt?

Sebestyén kirántotta a kardját, s így felelt:

– Nosza, kardom, rajta hát! Csapd el a nyakát!

Már csak egyetlen feje volt a sárkánynak.

– Jaj, jaj, Sárkányölő Sebestyén, hagyd meg ezt az egy fejemet hidd el, megszolgalom!

Sebestyén meghagyta.

A patak hídjá alatt volt egy nagy barlang, oda vezette a sárkány a juhászt. Amikor beléptek, olyan birodalom tárult Sebestyén elébe, hogy nagyobb volt a királyénál is. Megtalálta a sok juhászt meg a rengeteg birkát, amit a sárkányok elloptak.

– Gyertek velem a királyhoz – mondta Sebestyén, és búcsúzásképpen levágta a sárkány maradék fejét.

Otthon a király azt mondta, most már látja, kivel van dolga, feleségül adja hozzá a lányát, s megkapja vele a fél országot.

– A lányt csak adja felséged gyorsan – mondta Sebestyén –, hanem a fél országot tartsa meg magának, mert nekem külön van, mint felségedé!

Még aznap megtartották a lakodalmat. Máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

